

***Eskenosen*, Dumnezeu și-a făcut cort!**

Pastorală de Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului, 2010

Ioan Evanghelistul folosește unul dintre cele mai ciudate verbe pentru a descrie întruparea Domnului. Tiparul aluziei exodice, tipar recurent în Evanghelia sa, începe din primul capitol. Aoristul<sup>1</sup> *eskenosen* este imposibil de tradus printr-un singur lexem. Timpul gramatical? Perfect? Perfect simplu? Aspectul: perfectiv. Tocmai s-a întâmplat, dar s-a săvârșit, și-a făcut cort între casele noastre.

*Și Cuvîntul S'a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.*<sup>2</sup>

Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.

Cuvîntul s-a făcut carne (trup) și cortul Și-a ridicat printre noi și noi am văzut Slava Lui...Trinitatea la călătoria exodică este transparentă, aluzia la elementele constitutive ale spiritualității care se dezvoltase în jurul tensiunii Cort- Templu, la îndemînă.

Unde este Dumnezeu poziționat față de ființa umană? Aceasta pare să fie una dintre întrebările care îl preocupă pe autorul Evangheliei. Unde își așează Dumnezeu locuința și ce fel de cort Și-a făcut?

Evanghelistul Ioan se plasează în calea unei teme care se dezvoltă la vedere pe parcursul întregii Scripturi: poziționarea lui Dumnezeu față de ființa umană. Această așezare presupune chiar (și) localizarea. În fundal, cu plecare de la această temă a bunei așezări față de Dumnezeu, ba chiar a așezării lui Dumnezeu Însuși, Sfintele Scripturi aduc la suprafață din cînd în cînd un motiv care poate scăpa omului modern: cortul.

Dumnezeu, Cel care a tras cerurile și a întins bolta, Cel care își odihnește tălpile pe scoarță și cercetează adîncurile cu degetul, se găsește să își întindă cort în

---

<sup>1</sup> Aoristul (*nedefinit*) este un timp specific unor limbi din familia limbilor indo-europene. În limba greacă este foarte exploatat și, în funcție de context, capătă diferite nuanțe. Poate fi tradus în limba română ca perfect, perfect simplu, imperfect și chiar prezent, căpătînd valoare de aspect (incuativ, durativ sau perfective) funcție de celelalte verbe din proximitate.

<sup>2</sup> Ioan 1:14:

lume. Cortul lui Dumnezeu (ἡ σκηνὴ τοῦ θεοῦ) este un motiv care pare să suporte mai multe metamorfozări pe parcursul Scripturii, oferindu-ne un mesaj teologic complex.

**1. Dumnezeu și-a făcut cort ÎNTRE noi, central și sus.** Dumnezeul lui Israel a poruncit așezarea cortului pentru întâlnirea cu poporul între cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Cortul era perfect încadrat în careul așezământului temporar, câte trei seminții de fiecare parte, iar *Shekinah* se putea admira în sus, luminând peste cort, nor, ziua, flacăra, noaptea.

Dumnezeu își chema profetul sus, pe munte, poporul speriat rămânea în vale. Muntele se clătina, poporul tremura. Prezența lui Dumnezeu era numai pentru Moise. Chiar și vitele care s-ar fi apropiat de munte ar fi trebuit omorâte. Prezența lui Dumnezeu era discriminatorie și izola(n)tă. Domnul chema omul la întâlnire, omul aștepta, El iniția apropierea de ființa umană.

*Cînd se ducea Moise la cort, tot poporul se scula în picioare; fiecare stătea la ușa cortului său, și urmărea cu ochii pe Moise, pînă intra el în cort. Și cînd intra Moise în cort, stîlpul de nor se pogora și se oprea la ușa cortului, și Domnul vorbea cu Moise<sup>3</sup>.*

Apropierea preoților și leviților de cort presupunea ritualuri de curățire îndelungi și complicate. Dumnezeul invizibil își făcea vizibilă slava pentru cîteva generații, dar condiționat și într-un mod în care inspira groaza.

Cortul așezat central a fost umplut de slava Domnului încît Moise a trebuit să stea afară. Arătarea era neascunsă, din toate laturile se putea admira cutremurătoarea vizitare.

*Atunci norul a acoperit cortul întîlnirii, și slava Domnului a umplut cortul. Moise nu putea să intre în cortul întîlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui, și slava Domnului umplea cortul.<sup>4</sup>*

A ocupa același spațiu cu Dumnezeu? Imposibil! Cînd Dumnezeu intra cu slava Sa, atunci omul trebuia să stea la distanță. Cînd a fost să fie ca Moise să fie încercat mai îndeaproape de prezența Domnului, atunci Dumnezeu Însuși a trebuit să îl acopere cu degetul Său în crăpătura stîncii. Profeții s-au prăbușit în fața sfințeniei copleșitoare și au trebuit să ia distanță de la marginea mantiei lui Dumnezeu.

**2. Dumnezeu și-a făcut cort PRINTRE noi, periferic și jos.** Ioan, conținînd cu aluzia pe această construcție exodică, modifică perspectiva. Dumnezeu a venit la noi, dar de această dată s-a ascuns printre noi. Cortul său n-a mai fost așezat central

---

<sup>3</sup> Exod 33:8-9

<sup>4</sup> Exod 40:34-35

între cele semînții. S-a așezat periferic și discret, la marginea marginilor, la marginime de sat și chiar la mărginime de casă, în grajd, și acesta de împrumut.

Dumnezeu a venit la noi în mod vizibil pentru o întreagă generație. A luat cort de carne și s-a ascuns în trup, pentru a ne putea apoi locui în trup, în corturile de carne numai bune de desfăcut spre a ne duce spre alt cort. Din cort în cort e mișcarea lui Dumnezeu, din cort în cort este mișcarea omului. Lui Dumnezeu nu I-a fost de ajuns să se mute doar dinspre central spre periferic, a călătorit și din cele de sus în jos. Fiul lui Dumnezeu n-a mai chemat omul pe munte, s-a urcat doar El pe munte spre părășia cu Tatăl pentru a coborî, mai apoi, din nou printre oameni. Slava L-a locuit nu în chip evident ochiului și luminos, ci în Sine, împerecheată cu Adevărul, Lumina, a locuit printre noi în plinătate de har și adevăr. Cortul i-a fost fragil și sfîșiat, nu desfăcut de leviți, ci împuns cu suliță, slujit nu de preoți, ci aruncat și fugărit de acei care ar fi trebuit să I se închine primii. Cortul acela i-a fost uns în trimitere la exodul ritual al ungerii cortului de ucenicii lui ascunși.

Paradigma ioanină presupune discreția, ascunderea, retragerea lui Dumnezeu din centru, din Templu, dintre preoți și cărturari, pentru a sta la masă cu acei care ar fi rămas la piciorul muntelui în vremea lui Moise. Dumnezeu se retrage dintre salcîmii poleiți cu aur spre ieslea frecată de gîtul animalelor, iese dintre covoarele împletite, pentru a se așeza în paie. Coboară din Slava Cerurilor în pîntecul unei fecioare, Cel care a umplut cortul acum se ascunde în om, fără a fugări omul. Spațiul de ocupat este chiar omul însuși. Nu-i nevoie de descălțare și spălări rituale suplimentare. Este de ajuns un prea curat pîntec și apoi inimile deschise pentru a-L putea primi.

Invitația Sa este: *Căutați-Mă! Căutați-Mă și veți trăi!*<sup>5</sup>

Este un fel de joc de-a v-ați ascunselea. Pruncul pitit în cortul de carne, ascuns în grajd dă pe față cheia căutării celor pricepuți în secrete, magilor, și invită ignoranții păstori la o căutare plină de aventura descifrărilor unor semne greu de priceput chiar și pentru cei mai pricepuți descoperitori: un prunc într-o iesle.

Îl căutăm pe Dumnezeu și căutîndu-L îl și găsim în noi făcîndu-și cort din cortul nostru și în corturile noastre.

**3. Dumnezeu ÎN NOI, în corturi de carne ascuns.** Isus, Fiul Celui Preaînalt, a venit la noi pentru a ne ridica spre Sine. A venit în carne, s-a ridicat la cer în carne preaslăvită în fața unei generații și a venit în Duhul pentru restul neamului de oameni care va fi urmat. Acum își face cort în cei care îl primesc.

*El a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit, însă tuturor celor ce L-au primit le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din singe, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.*<sup>6</sup>

---

<sup>5</sup> Amos 5:4

<sup>6</sup> Ioan 1: 11-13

Prezența și vizibilitatea slavei lui Dumnezeu nu mai este limitată la o generație și la un singur neam. Slava Sa este acum pentru toți. Nașterea ne este din Dumnezeu și Dumnezeu se coboară în noi, locuind în om, așa cum Fiul îi descoperă unei biete samaritence. Nu-I mai trebuie Templu, are corturi de carne acum în care poate locui în plinătate de duh, în Duh și Adevăr. El va locui nu *între* noi, nu *printre* noi, nu *între* corturi și nici *printre* corpuri, ci **în** noi, în duh și adevăr<sup>7</sup>.

Slava nu se arată *peste* cort, ci **în** corturile noastre. Cristos în noi, nădejdea slavei<sup>8</sup>. Dumnezeu este cu noi, Emanuel, dar nu numai atât, El intră ÎN NOI. Proximitatea este redusă la suprapunere, noi sîntem în El și El este în noi. Așa ceva nu s-a arătat decît prin profeție, dar de neconceput pentru ființa umană, fie pentru iudeu, fie pentru grec.

Apostolul vorbește despre sine ca unul care locuiește într-un cort care se desface, dar un cort în care locuiește Dumnezeu așa cum ne-a promis.

*Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc, negreșit dacă atunci cînd vom fi îmbrăcați nu vom fi găsiți desbrăcați de el. Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsăți; nu că dorim să fim desbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celalt peste acesta, pentruca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață.*<sup>9</sup>

Gemem în acest cort trupesc plin de dorința de a ne îmbrăca cu locașul ceresc ne spune Apostolul Pavel, iar Apostolul Petru vorbește de locuirea sa temporară în cort și de o dezbrăcare care va veni deodată pentru a trece în cortul celălalt, în acoperirea de cortul lui Dumnezeu.

*Dar socotesc că este drept, cît voi mai fi în cortul acesta, să vă țin treji aducîndu-vă aminte, căci știu că desbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos.*<sup>10</sup>

Pîna atunci sîntem locuiți și locuim în El. Dumnezeu este jos, înăuntru și peste tot. Locuiește în-locuindu-ne

*Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuș pentru mine.*<sup>11</sup>

---

<sup>7</sup> Ioan 4:24

<sup>8</sup> Coloseni 1:27

<sup>9</sup> 2 Corinteni 5:2-4

<sup>10</sup> 2 Petru 1:13-14

<sup>11</sup> Galateni 2:20

Iar mai mare bucurie este atunci când descoperim că, prin Duhul, Tatăl și Fiul vin la noi și ne invită la ședere-împreună

*... Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el...*<sup>12</sup>

A ocupa același spațiu cu Dumnezeu Trinitar, contemporani fiindu-I, iată promisiunea prevestită lui Avraam la stejarii lui Mamre<sup>13</sup>.

**4. Dumnezeu CU noi, noi CU Dumnezeu.** De Crăciun rostim *Emanuel*, care în evreiește înseamnă *Dumnezeu este cu noi*. S-a coborât, S-a întrupat, S-a în-omenit. Va veni vremea în care timpul se va sfârși, veacurile vor înceta și istoria va fi fracturată. Noțiunile de central și periferic vor fi redefinite. Cortul va fi înlocuit cu un singur Templu, lumina soarelui, cu Lumina Însăși, iar Dumnezeu Își va intinde Prezența peste noi precum un cort.

*Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și -I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui.*<sup>14</sup>

A început istoria locuindu-Și slava *printre* noi, a continuat istoria locuind *între* noi, a venit să locuiască prin Duhul *în* noi, dar în viitorul fără timp, când lumea se va sfârși, pe când vom intra în bucuria Stăpînului, va locui **cu** noi. Nu El la noi, ci noi la El. Așa se încheie Sfintele și Dumnezeieștile Scripturi:

*Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată **cortul lui Dumnezeu** cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuș va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.”*<sup>15</sup>

Descoperirea scrisă se încheie cu o perspectivă fascinantă. Vom locui cu Dumnezeu, Îl vom vedea față către Față, va fi văzut de orice ochi și nu se va mai ascunde. Vom ocupa același spațiu cu Cel care a creat spațiul și ne vom fi *synchronici* cu Cel care a generat și veacurile<sup>16</sup>. Nu ne vom prăbuși din pricina sfințeniei Lui devastatoare, nu ne vom putea ascunde de El și nici nu vom dori absența Lui. Vom fi sus, cu El, acoperiți de Slava Sa.

Cît sîntem locuiți duhovnicește de El în acest cort care se rupe, să nădăjduim la conlocuirea nesfîrșită cu Tatăl, Fiul și Duhul.

---

<sup>12</sup> Ioan 14:23

<sup>13</sup> Geneza 18:1

<sup>14</sup> Apocalipsa 7:15

<sup>15</sup> Apocalipsa 21:3

<sup>16</sup> Evrei 1:2

Sărbătoarea Crăciunului (celebrare a în-carnării) vine să ne aducă încă o dată aminte că este posibil să ocupăm același spațiu cu Dumnezeu fără a fi striviți de măreția Lui. Când și-a făcut cort între noi, s-a dezbrăcat El de slava Sa. Când ne va chema să ne acopere cu al Său cort, ne va îmbrăca în Slava Sa.

Și de acest Crăciun să ne amintim că sintem într-un exod, în corturi, dar destinația este ceea ce ne motivează. Timpul din corturi devine din când în când celebrare când ni se descoperă slava lui Dumnezeu în care vom locui la ajuns.

Slavă lui Dumnezeu între cele prea înalte, din care a venit și spre care ne îndreptăm. Slavă!



Pastor conf. univ. dr. Marius David Cruțeru

Universitatea Emanuel din Oradea,

Biserica Creștină Baptistă Sfânta Treime din Aleșd,

Comunitatea Bisericilor Creștine Baptiste de Oradea și Satu-Mare

Textul apare în versiuni diferite în Ziarul Crișana și pe [www.oglindanet.ro](http://www.oglindanet.ro).